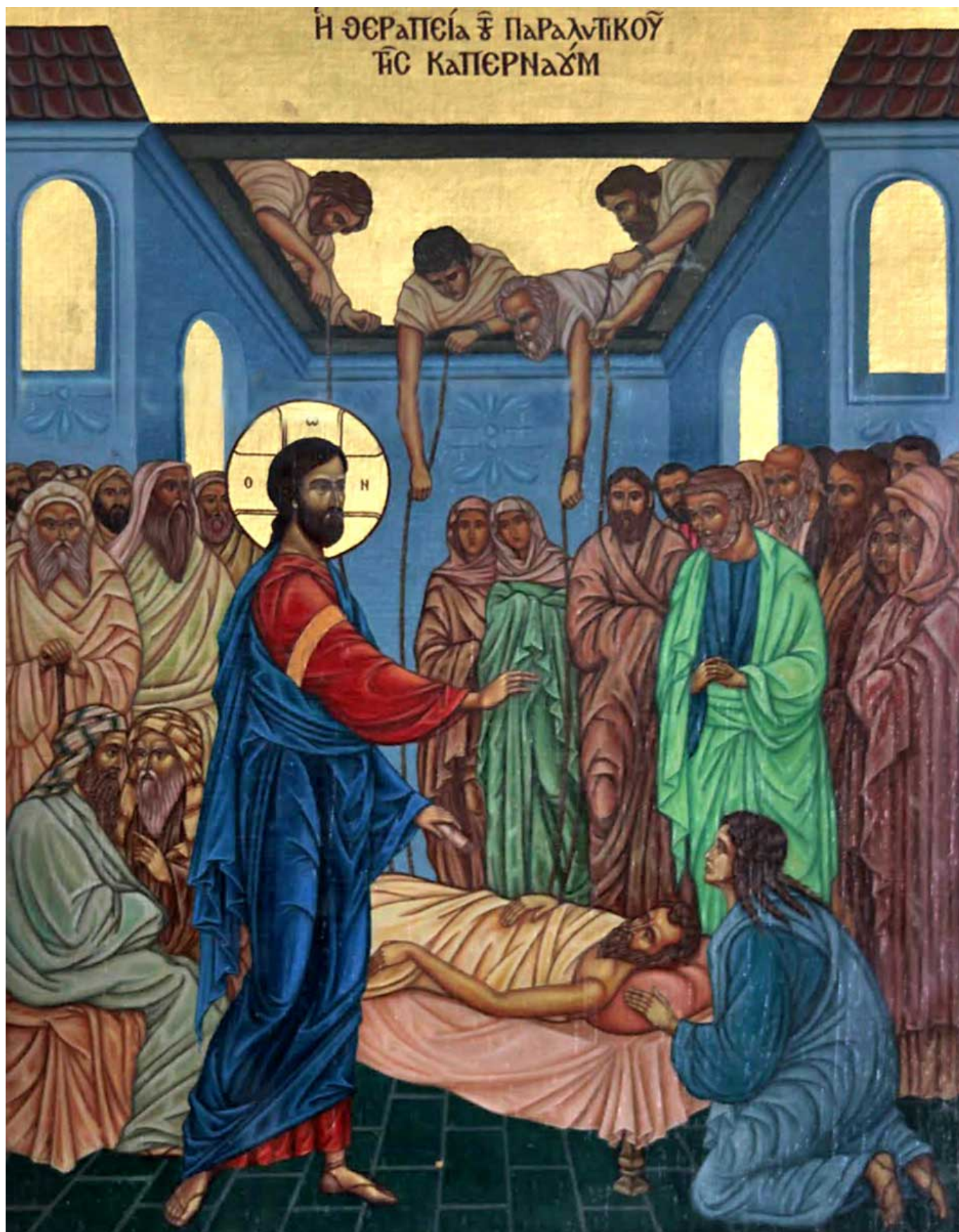

15/03/2020

Κυριακάτικο Κήρυγμα

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

«Καὶ ἀφοῦ μπῆκε στὸ πλοῖο πέρασε διὰ μέσου τῆς λίμνης στὸ ἀπέναντι μέρος καὶ

ἦλθε στή δική του πόλη. Καὶ νὰ ἔφεραν σ' αὐτὸν ἓνα παραλυτικὸ πάνω στὸ κρεβάτι. Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε τὴν πίστη τους, εἶπε στὸν παραλυτικό· Ἔχε θάρρος, παιδί μου, σοῦ ἔχουν συγχωρηθεῖ οἱ ἁμαρτίες σου»

Δικὴ του πόλη ὀνομάζει ἐδῶ τὴν Καπερναοὺμ. Ἡ Βηθλεὲμ τὸν ἔφερε στή ζωή, ἡ Ναζαρέτ τὸν μεγάλωσε, ἡ Καπερναοὺμ τὸν εἶχε μόνιμο κάτοικό της. Ὁ παραλυτικὸς ἐδῶ εἶναι ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ἐκεῖνος ἦταν κατάκοιτος στὴν κολυμβήθρα, αὐτὸς ἦταν στὴν Καπερναοὺμ.

Ἐκεῖνος ἦταν ἄρρωστος τριάντα ὀκτὼ χρόνια· γι' αὐτὸν ἐδῶ δὲ λέγεται τίποτα τέτοιο. Ἐκεῖνος δὲν εἶχε κανένα νὰ τὸν προστατέψει, αὐτὸς ὅμως εἶχε αὐτοὺς ποὺ τὸν φρόντιζαν, ποὺ τὸν σήκωσαν κιόλας καὶ τὸν ἔφεραν. Καὶ σ' αὐτὸν λέει, «παιδί μου, συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου» σ' ἐκεῖνον, «θέλεις νὰ βρεῖς τὴν ὑγεία σου»;

Κι ἐκεῖνον τὸν θεράπευσε τὸ Σάββατο, αὐτὸν ὅμως ὄχι. Γιατί βέβαια θὰ τὸν κατηγοροῦσαν ἂν τὸ ἔκανε· καὶ γι' αὐτὸ οἱ Ἰουδαῖοι σ' αὐτὸν σιώπησαν, σ' ἐκεῖνον ὅμως ἐπιτέθηκαν καὶ τὸν καταδίωκαν. Αὐτὰ τὰ εἶπα ὅχι χωρὶς λόγο ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ νομίσει κανένας πὼς ὑπάρχει διαφωνία, ἐπειδὴ σχημάτισε τὴν ὑποψία πὼς ἦταν ὁ ἴδιος παραλυτικὸς.

Ἐμεῖς ἂς προσέξουμε τὴ μετριοφροσύνη καὶ τὴν καλωσύνη τοῦ Κυρίου. Γιατί καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸ ἀπέφυγε τὸν κόσμο· κι ὅταν τὸν ἔδιωξαν οἱ Γαδαρηνοί, δὲν ἀντιστάθηκε. Ἐφυγε καὶ μόνο ποὺ δὲν πῆγε μακριά. Καὶ πέρασε ἀφοῦ ξαναμπήκε στὸ πλοῖο, ἐνῶ μποροῦσε νὰ πάει περπατώντας. Δὲν ἤθελε νὰ πραγματοποιεῖ πάντα θαύματα, ὥστε νὰ μὴν καταστρέψει τὸ ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας.

Ὁ Ματθαῖος λοιπὸν γράφει ὅτι τὸν ἔφεραν κοντὰ στὸν Κύριο. Οἱ ἄλλοι εὐαγγελιστές, ὅτι ἀφοῦ ἄνοιξαν καὶ τὴ σκεπὴ τὸν κατέβασαν. Κι ἔβαλαν μπροστὰ στὸ Χριστὸ τὸν ἄρρωστο χωρὶς νὰ τοῦ ποῦν τίποτα ἀλλὰ ἀφήνοντάς τα ὅλα στή διάθεσή του. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔργου του ὁ Χριστὸς πῆγαινε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος στὸ ἄλλο, καὶ δὲ ζητοῦσε τόσο μεγάλη πίστη σ' ὅσους τὸν πλησίαζαν.

Ἐδῶ καὶ τὸν πλησίασαν καὶ φανέρωσαν τὴν πίστη τους. Ὅταν εἶδε, γράφει, τὴν πίστη τους, δηλ. ἐκείνων ποὺ ἄνοιξαν τὴ σκεπή. Δὲν γυρεύει παντοῦ τὴν πίστη ἀπὸ τοὺς ἄρρώστους μονάχα, π.χ. ὅταν παραφέρονται ἢ τὰ ἔχουν χαμένα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. Ἐδῶ φαίνεται, πὼς ἡ πίστη ἦταν καὶ τοῦ ἀρρώστου• δὲ θὰ δεχόταν νὰ τὸν κατέβαζαν ἀπὸ τὴ σκεπή, ἂν δὲν πίστευε.

Ἀφοῦ αὐτοὶ ἔδειξαν τόση πίστη, δείχνει κι αὐτὸς τὴ δύναμή του, συγχωρώντας τὶς ἁμαρτίες μὲ πλήρη ἐξουσία, καὶ μὲ ὅλη του τὴ συμπεριφορὰ δείχνοντας ὅτι εἶναι ἰσότιμος μ' ἐκεῖνον ποὺ τὸν γέννησε. Προσέξτε· προηγουμένως τὸ ἔδειξε αὐτὸ μὲ τὴ διδασκαλία του, ὅταν τοὺς μιλοῦσε σὰν ἐκεῖνον ποὺ ἔχει ἐξουσία· μὲ τὸν λεπρό,

ὅταν εἶπε θέλω, καθάρισου· με τὸν ἐκατόνταρχο, ποὺ τὸν θαύμασε καὶ τὸν ἀνέβασε ψηλότερα ἀπ’ ὅλους· με τῇ θάλασσᾳ, ὅταν τὴν ὑπόταξε με τὸ λόγο μόνο· με τοὺς δαίμονες, ὅταν τὸν παραδέχονταν ὡς κριτὴ, καὶ τοὺς ἔδιωξε με πολλὴ ἐξουσία.

Ἐδῶ πάλι με ἄλλο ἀνώτερο τρόπο τοὺς ἴδιους τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάζει νὰ παραδεχτοῦν τὴν ἰσοτιμία καὶ με τὸ στόμα τους τὸ κάνει φανερό. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος φανερώνει ὅτι δὲν ἀγαποῦσε τὶς τιμὲς -ἦταν πολλοὶ θεατὲς ποὺ ἔκλειναν τὴν εἴσοδο, γι’ αὐτὸ καὶ τὸν κατέβασαν ἀπὸ ψηλὰ - δὲν βιάστηκε νὰ θεραπεύσει ἀμέσως τὸ σῶμα ποὺ εἶναι ὁρατὸ ἀλλὰ παίρνει τὴν ἀφορμὴ ἀπ’ αὐτοὺς καὶ θεραπεύει τὸ ἀόρατο πρῶτα, τὴ ψυχὴ, συγχωρώντας τὶς ἁμαρτίες.

Τοῦτο τὸν ἄρρωστο τὸν ἔσωζε, στὸν ἴδιο ὅμως δὲν προξενοῦσε μεγάλη δόξα. Ἐκεῖνοι κινημένοι ἀπὸ πονηρία καὶ θέλοντας νὰ ἐπιτεθοῦν ἔκαναν τὸ θαῦμα νὰ λάμπει παρὰ τῇ θέλησὶ τους. Γιατί ἔτσι ὅπως ἦταν ἐκεῖνος ἐφευρετικός, χρησιμοποίησε τὸ φθόνο τους γιὰ τὴν ἀνάδειξη τοῦ θαύματος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔκαναν θόρυβο μετὰξὺ τους κι ἔλεγαν «Αὐτὸς βλασφημεῖ· ποὺς μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες παρὰ μόνο ὁ Θεός;».

Ἄς δοῦμε τί λέει ὁ ἴδιος. «Ἄραγε διέλυσε τὴν ὑποψία;». Καὶ βέβαια ἂν δὲν ἦταν ἴσος με τὸν Πατέρα ἔπρεπε νὰ πεῖ· Γιατί μοῦ ἀποδίδετε δύναμη ποὺ δὲν μοῦ ταιριάζει; Πολὺ ἀπέχω ἐγὼ ἀπὸ τὴ δύναμη αὐτῇ. Τώρα ὅμως δὲν εἶπε κάτι τέτοιο. Ἰσα -ἴσα βεβαίωσε καὶ ἐπικύρωσε τὸ ἀντίθετο καὶ με τὸ λόγο του καὶ με τὸ θαῦμα. Ἐπειδὴ ἡ περιαιτολογία φαινόταν ὅτι στενοχωροῦσε τοὺς ἀκροατές, με τὸ στόμα τῶν ἄλλων βεβαιώνει ὅ,τι τὸν ἀφορᾷ. Καὶ θαυμαστὸ εἶναι ὅτι τὸ κάνει ὅχι μόνο με τὸ στόμα τῶν φίλων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐχθρῶν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ πλῆθος τῆς σοφίας του.

Με τὸ στόμα τῶν φίλων του ἐπιβεβαιώθηκε, ὅταν εἶπε «θέλω, καθάρισου» καὶ ὅταν εἶπε «οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἑβραίους δὲ βρῆκα τόση πίστη». Με τὸ στόμα τῶν ἐχθρῶν του τώρα. Ἐπειδὴ εἶπαν κανένας δὲν μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες παρὰ μόνο ὁ Θεός, συμπλήρωσε: «Γιὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες πάνω στὴ γῆ ἀκοῦστε».

Γυρίζει τότε καὶ λέει στὸν παράλυτο. Σήκω πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου. Κι ὅχι ἐδῶ μονάχα ἀλλὰ κι σὲ ἄλλη περίπτωση, ὅταν ἐκεῖνοι τοῦ ἔλεγαν ὅτι δὲ σὲ λιθοβολοῦμε γιὰ μία καλὴ σου πράξη, ἀλλὰ γιὰ τὴ βλασφημία σου κι ὅτι ἐνῶ εἶσαι ἄνθρωπος, κάνεις τὸν ἑαυτό σου Θεό, οὔτε ἐκεῖ δὲν ἀνέτρεψε τὴ γνώμη αὐτῇ, ἀλλὰ τὴν ἐπικύρωσε λέγοντας· «Ἄν δὲν κάνω τὰ ἔργα τοῦ πατέρα μου, μὴ με πιστεύετε· ἂν ὅμως τὰ ἐκτελῶ, κι ἂν δὲν πιστεύετε σὲ μένα, πιστέψτε στὰ ἔργα.

Ἐδῶ ὥστόσο παρουσιάζει κι ἄλλο σημάδι τῆς θεότητάς του -ὅχι μικρὸ - καὶ τῆς

ίσοτιμίας με τὸν Πατέρα. Ἐκεῖνοι ἔλεγαν ὅτι ἡ συγχώρηση τῶν ἁμαρτημάτων ἀνήκει μόνο στὸ Θεό. Αὐτὸς ὅμως ὄχι μόνο τὰ ἁμαρτήματα συγχωρεῖ ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸ κάνει κάτι ἄλλο ποὺ εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ Θεοῦ· ἀποκαλύπτει τὰ μυστικὰ ποὺ εἶναι κρυμμένα στὴν καρδιά.

Δὲν εἶχαν ἐκφράσει αὐτὸ ποὺ σκέφτηκαν. Μερικοὶ γραμματεῖς εἶπαν μέσα τους· Αὐτὸς βλασφημεῖ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἤξερε τὶς σκέψεις τους εἶπε· «Γιατί κάνετε με τὸ νοῦ σας πονηρὲς σκέψεις;». Ὅτι μόνο στὸ Θεὸ ἀνήκει νὰ γνωρίζει τὰ μυστικὰ, ἄκουσε τί λέει ὁ προφήτης· «Σὺ μόνος ἀπ' ὅλους γνωρίζεις τὶς καρδιές»· καὶ πάλι· «σὺ ὁ Θεὸς ποὺ ἐξετάζεις τὸν ἐσωτερικὸ μας κόσμο». Καὶ ὁ Ἱερεμίας λέει· «Βαθύτερη ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ποιὸς θὰ τὸν κατανοήσῃ;»

Καὶ τοῦτο· «ὁ ἄνθρωπος κοιτάζει τὸ πρόσωπο, ὁ Θεὸς βλέπει τὴν καρδιά». Καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ χωρία τῆς Γραφῆς μπορούμε νὰ διαπιστώσουμε ὅτι ἀνήκει στὸ Θεὸ νὰ γνωρίζει τὴ ψυχή. Ἀποδεικνύοντας λοιπὸν ὅτι εἶναι Θεὸς ἴσος με τὸν Πατέρα τοῦ ἀποκαλύπτει καὶ φανερώνει αὐτὰ ποὺ συλλογίζονταν. Γιατί αὐτοὶ ἐπειδὴ φοβοῦνταν τὸν κόσμο, δὲν τολμοῦσαν νὰ διατυπώσουν μπροστὰ σ' ὅλους τὴ γνώμη τους. Κι ἐδῶ δείχνει πολλὴ πραότητα.

Γιατί, λέει, κάνετε μέσα στὴν καρδιά σας πονηρὲς σκέψεις; Καὶ βέβαια, ἂν ἔπρεπε κάποιος ν' ἀγανακτήσῃ, αὐτὸς ἦταν ὁ ἄρρωστος, ἐπειδὴ εἶχε ξεγελαστεῖ. Μποροῦσε νὰ πεῖ· «γιὰ ἄλλο ἦρθα νὰ με θεραπεύσεις κι ἄλλο σὺ διορθώνεις; Ἀπὸ ποῦ εἶναι φανερὸ ὅτι συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες μου;». Τώρα ὥστόσο αὐτὸς τίποτα τέτοιο δὲ λέει ἀλλὰ παραδίδει τὸν ἑαυτό του στὴ διάκριση ἐκείνου ποὺ τὸν θεραπεύει.

Ἐνῶ ἐκεῖνοι, ὑπερβολικοὶ καὶ φθονεροὶ καθὼς εἶναι, ὑπονομεύουν τὴ φιλόνητο δράση τῶν ἄλλων. Γι' αὐτὸ τοὺς ἐπιπλήττει βέβαια ἀλλὰ με ὅλη τὴν ἐπιείκεια. Ἄν δὲν σᾶς φαίνεται πιστευτὸ τὸ πρῶτο καὶ νομίζετε εἶναι μεγάλα λόγια ὅ,τι εἶπα, ὀρίστε προσθέτω σ' αὐτὸ καὶ κάτι ἀκόμα· θ' ἀποκαλύψω τὰ μυστικὰ σας. Κι ἄλλο πάλι ἔπειτα ἀπ' αὐτό. Τὸ ὅτι θὰ σφίξω τὶς ἀρθρώσεις τοῦ παραλυτικοῦ.

Κι ὅταν μίλησε στὸν παράλυτο δὲν φανέρωσε καθαρὰ τὴν ἐξουσία του μὲ τοὺς λόγους του. Δὲν εἶπε «συγχωρῶ τὶς ἁμαρτίες σου», ἀλλὰ «συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου». Κι ὅταν αὐτοὶ τὸν ἀνάγκασαν, παρουσιάζει λαμπρότερα τὴν ἐξουσία του, λέγοντας· «Καὶ γιὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες πάνω στὴ γῆ». Βλέπετε πόσο ἤθελε νὰ θεωρεῖται ἴσος μὲ τὸν πατέρα; Οὔτε εἶπε ὅτι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον ἄλλο ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὅτι τοῦ ἔδωσε ἐξουσία, ἀλλὰ ὅτι ἔχει ἐξουσία, καὶ δὲν τὸ λέει αὐτὸ γιὰ ἐπίδειξη ἀλλὰ «γιὰ νὰ σᾶς πείσω», λέγει, «ὅτι δὲ βλασφημῶ κάνοντας τὸν ἑαυτό μου ἴσο μὲ τὸ Θεό».

Παντοῦ θέλει νὰ δίνει ἀποδείξεις σαφεῖς, ἀναντίρρητες, ὅπως ὅταν λέει· «Πήγαινε, δεῖξε τὸν ἑαυτό σου στὸν ἱερέα». Κι ὅταν δείχνει τὴν πεθερὰ τοῦ Πέτρου νὰ ὑπηρετεῖ. Κι ὅταν ἐπιτρέπει νὰ κατακρημνιστοῦν οἱ χοῖροι. Ἔτσι λοιπὸν κι ἐδῶ.

Τὴ σύσφιξη τῶν ἀρθρώσεων τὴν κάνει ἀπόδειξη τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτημάτων. Καὶ τὸ σήκωμα τοῦ κρεβατιοῦ ἀπόδειξη τῆς σύσφιξης. Ὡστε νὰ μὴ νομισθεῖ ὅτι εἶναι φαντασία αὐτὸ ποὺ εἶχε γίνει. Καὶ δὲν τὸ ἔκανε αὐτὸ παρὰ ἀφοῦ τοὺς ρώτησε· «Τί εἶναι πιὸ εὐκόλο νὰ πεῖς συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου ἢ νὰ πεῖς σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου».

Αὐτὸ ποὺ λέει εἶναι τὸ ἐξῆς. «Τί σᾶς φαίνεται εὐκολότερο νὰ σφίξετε χαλαρωμένες ἀρθρώσεις ἢ νὰ συγχωρήσετε ἁμαρτίες; Φανερό ὅτι νὰ σφίξετε τὶς ἀρθρώσεις». Ὅσο ἡ ψυχὴ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸ σῶμα τόσο ἀνώτερη εἶναι ἡ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἓνα εἶναι ἀόρατο καὶ τὸ ἄλλο φανερό, γι' αὐτὸ προσθέτω καὶ τὸ κατώτερο ἀλλὰ φανερότερο. Ἔτσι τὸ μεγαλύτερο κι ἀόρατο νὰ λάβει μ' αὐτὸ τὴν ἀπόδειξη. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὥρα φανέρωνε προκαταβολικὰ μὲ τὰ ἔργα του αὐτὸ ποὺ ὁ Ἰωάννης εἶχε πεῖ, ὅτι αὐτὸς σηκώνει τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου.

Ἀφοῦ τὸν θεράπευσε, τὸν στέλνει στὸ σπίτι. Καὶ πάλι ἐδῶ δείχνει μετριοφροσύνη κι ὅτι δὲν ἦταν φαντασία ὅ,τι εἶχε γίνει. Τοὺς μάρτυρες τῆς ἀρρώστιας, τοὺς κάνει καὶ τῆς ὑγείας μάρτυρες. Ἐγὼ θὰ ἤθελα, λέει, μὲ τὴ δική σου ἀσθένεια, νὰ θεραπεύσω κι αὐτοὺς ποὺ νομίζουν πῶς εἶναι ὑγιεῖς ἐνῶ τὸ πνεῦμα τους νοσεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ θέλουν πήγαινε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ διορθώσεις τοὺς δικούς σου. Βλέπετε πῶς δείχνει ὅτι εἶναι δημιουργὸς καὶ ψυχῆς καὶ σωμάτων; Τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτὰ θεραπεύει τὴν παράλυση καὶ κάνει φανερό τὸ ἀόρατο ἀπὸ τὸ ὁρατό. Σέρνονται ὅμως ἀκόμα στὴ γῆ. «Ὅταν εἶδε ὁ κόσμος θαύμασαν καὶ δόξασαν τὸ Θεὸ ποὺ ἔδωσε τέτοια ἐξουσία στοὺς ἀνθρώπους». Τοὺς ἐμπόδιζε ἡ σάρκα.

Αὐτὸς ὅμως δὲν τοὺς κατηγόρησε ἀλλὰ προχωρεῖ ἀνεβάζοντάς τους μὲ τὰ ἔργα καὶ κάνοντας ψηλὸ τὸ φρόνημά τους. Ἐπὶ τέλους δὲν ἦταν μικρὸ νὰ θεωρεῖσαι πῶς

εἶσαι μεγαλύτερος ἀπ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κι ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ τὸ Θεό. Ἄν εἶχαν ἀποκτήσει γι’ αὐτὰ σὲ σημαντικὸ βαθμὸ βεβαιότητα, προχωρώντας θὰ καταλάβαιναν, ὅτι ἦταν καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Δὲν τὰ συνέλαβαν ὅμως αὐτὰ καθαρὰ γι’ αὐτὸ καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸν πλησιάσουν.

Ἔλεγαν πάλι· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὸ Θεό. Πῶς εἶναι αὐτὸς ἀπὸ τὸ Θεό; Καὶ συνεχῶς ἔλεγαν τὰ ἴδια, σὰν προκαλύμματα τῶν παθῶν τους. Τὸ ἴδιο κάνουν πολλοὶ καὶ τώρα, παρόλο ποὺ νομίζουν ὅτι ὑπερασπίζουν τὸ Θεό, ἱκανοποιοῦν δικὰ τους πάθη, ἐνῶ πρέπει σ’ ὅλα νὰ εἴμαστε μετριοπαθεῖς.

Πρέπει λοιπὸν νὰ θεραπεύουμε τὸ πάθος μὲ μετριοπάθεια. Γιατί αὐτὸς ποὺ γίνεται καλύτερος ἀπὸ φόβο ἀνθρώπων, γρήγορα θὰ γυρίσει πάλι στὴν κακία. Γι’ αὐτὸ διέταξε νὰ ἀφεθοῦν τὰ ζιζάνια, παραχωρώντας πάλι μιὰ προθεσμία γιὰ μετάνοια. Πολλοὶ ἀπ’ αὐτοὺς λοιπὸν μετάνιωσαν κι ἔγιναν σπουδαῖοι ἀπὸ κακοὶ ποὺ ἦσαν ὅπως ὁ Παῦλος, ὁ τελώνης, ὁ ληστής. Αὐτοὶ ἦσαν ζιζάνια, ἔγιναν ὅμως σιτάρι μεστωμένο. Στούς σπόρους φαίνεται τοῦτο δύσκολο· εἶναι ὅμως εὐκόλο καὶ κατορθωτὸ σχετικὰ μὲ τὴ θέληση· δὲν ἔχει αὐτὴ δεθεῖ μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους ἀλλὰ ἔχει τιμηθεῖ μὲ ἐλευθερία.

Ὅταν συναντήσεις λοιπὸν ἐχθρό της ἀλήθειας, θεράπευσέ τον, περιποιήσου τον, ξανάφερε τον στὴν ἀρετὴ δείχνοντάς του τέλεια ζωὴ, παρέχοντας λόγο ἀκατηγόρητο, γίνε προστάτης καὶ κηδεμόνας του. Χρησιμοποίησε κάθε τρόπο γιὰ διόρθωση ὅπως κάνουν οἱ ἄριστοι γιατροί.

Οὔτε αὐτοὶ δὲν θεραπεύουν μὲ ἓνα τρόπο μόνο· ὅταν δοῦν ὅτι δὲν ὑποχωρεῖ ἡ πληγὴ μὲ τὸ πρῶτο φάρμακο, προσθέτουν δεύτερο, κι ἔπειτα τρίτο. Κάνουν ἐγχειρήσεις, χρησιμοποιοῦν ἐπιδέσμους. Καὶ σὺ λοιπὸν ποὺ εἶσαι γιατρὸς τῶν ψυχῶν, μεταχειρίσου κάθε θεραπευτικὸ τρόπο κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ λάβεις μισθὸ καὶ τῆς δικῆς σου καὶ τῆς ὠφέλειας τῶν ἄλλων. Πράξε τα ὅλα γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ κι ἔτσι θὰ δοξαστεῖς καὶ σύ. «Θὰ δοξάσω», λέει, «ὅποιους μὲ δοξάσουν. Κι ὅποιοι μὲ περιφρονοῦν θὰ τοὺς περιφρονήσω».

Ἄς τὰ πράττουμε λοιπὸν ὅλα γιὰ τὴ δόξα του, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε αὐτὸ τὸ μακάριο τέλος. Αὐτὸ μακάρι ὅλοι μας νὰ τὸ ἐπιτύχουμε μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιланθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δικὴ του ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες.

Ἀμήν.

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος